

Manifestacja przyjaźni polsko-radzieckiej w łódzkich zakładach pracy

W związku z Miesiącem Połączenia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej w łódzkich zakładach pracy odbywają się liczne akademie i imprezy, połączone z obchodem doniosłej rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej. Załogi fabryczne manifestują na nich swe gorące uczucia do naszego potężnego sojusznika.

Oto co na ten temat piszą nasi korespondenci:

— Sala ZAKŁADÓW IM. STRZELCZYKA nie może pomieścić przybyłych na uroczystości akademie — podaje tow. Helena Klimczak. — Robotnicy i pracownicy zapelniają przyległe pokoje świetlicy. Nastrój jest uroczysty. Drogimi i burzliwymi oklaskami przyjmują załoga słowa referatu tow. Ciesielska. W oparciu o sojusz z Wielkim Związkiem Radzieckim możemy spokojnie budować naszą przyszłość, ufni w niezłomność silny potężnego bloku ludzi miłujących pokój, na którego czele stoi Wódz postępu i

Cała załoga walczy o wykonanie i przekroczenie planu

Załoga tkalni ZPB im. Luksemburg w br. z nadwyżką realizuje przypadające na nią zadania produkcyjne, a rytmiczne wykonywanie planów miesięcznych i kwartalnych zapewnia przedterminowe, najprawdopodobniej w połowie grudnia, zrealizowanie całego planu rocznego.

Czemu to zawiadzamy i co posiada decydujący wpływ na uzyskanie wysokiej wydajności pracy?

W pierwszym rzędzie niewątpliwie fakt doprowadzenia planów do każdej maszyny, do każdego stanowiska roboczego. Planu nasze robotnie są na dzienne, dekadowe i miesięczne, a dzięki odpowiedniej akcji uświadomiacielskiej, prowadzonej przez organizację partyjną i związkową, personel techniczny i majsterski, robotnicy pilnie śledzą za ich realizacją, w terminie, a czasami nawet przedterminowo, jak się zwykło mówić — z tą planem. Codzienna kontrola umożliwia szybką likwidację występujących

trudności, a tym samym ułatwia wykonanie planów. Obecnie w naszej tkalni zadaniem 16 tkaczy nie osiąga pełnego wykonania baz. W porównaniu z całą załogą jest to ilość bardzo mała, a w niedługim czasie ulegnie ona dalszemu zmniejszeniu.

Tymczasem nie tak dawno, bo jeszcze przed paroma miesiącami, wielu tkaczy nie wykonywało baz. Wtedy to za przykładem innych zakładów postanowiliśmy wprowadzić szkolenie zawodowe metodą inż. Kowalewa. Początkowo sporo robotnie sprzyjało się przysięgnięciu do szkolenia, tłumacząc, że ono im nie pomoże, że przecież tyle lat już pracują starym systemem, to teraz niewiele się nauczą. Z pomocą organizacji partyjnej i rady zakładowej przekonaliśmy niezdecydowanych i niechętnych o niesłuszności ich stanowiska. Po przeszkoleniu wszyscy tkacze znacznie podnieśli wydajność swej pracy. Na przykład Józefa Labędzka, osiągnąca od 90 do 95 proc. bazy, już w pierwszym miesiącu po przeszkoleniu użyła 108,5 proc.

Często przypominam sobie rozmowę, jaką prowadziłem z tow. Aleksandrem Czutkiewiczem w czasie jego pobytu w Łodzi. Otóż wówczas tow. Czutkiewicz, rozmawiając ze mną o pracy majstra, szczególnie mocno podkreślał, że musi być on nie tylko dobrym fachowcem, ale i opiekunem oraz wychowawcą powierzonych mu zespołu.

Dobrze zapamiętałem te słowa i często powracałem do nich na naradach roboczych i zebraniach. Wielu spośród naszych majstrów stara się, i to z powodzeniem, naśladować metody pracy Aleksandra Czutkiewicza. Są majstrami-nauczycielami, majstrami-wychowawcami, zdobyli sobie pełną zaufania w zespołach. I nie jest dziwnym, że kiedy majstrów Klimczak i Gluba zaproponowali tkaczkom dalsze zwiększenie wielowarstwowości (przejście na 8 kro-

Nasi korespondenci

Lucjan Rudnicki - gościem klubu korespondentów przy Technikum Włókienniczym

W ostatnich dniach słuchacze Technikum Włókienniczego dla wysuniętych robotników przeżyli serdeczną uroczystość. Była nią wizyta człowieka literata robotniczego i posła do Sejmu — Lucjana Rudnickiego, który przybył do uczelni na zaproszenie klubu korespondentów przy tej uczelni.

Spotkanie wychowanków szkoły z miłym gościem połączone zostało z zakończeniem konkursu na najlepsze prace piśmienne i konkursu gazetek świątecznych.

Uroczystość zainaugurowali wypowiedzi słuchaczy Technikum o powieści „Stare i nowe”, po czym do zebranych przemówił autor. W serdecznych i prostych słowach Lucjan Rudnicki opowiedział zebranym o swej pracy literackiej i trudnościach, na jakie w niej napotykał, wzmieszczył o swym nietatym życiu, przez które szedł najbardziej prostą drogą do działalności rewolucyjnej.

Po przemówieniu zebrani zgłoszili autorowi „Starego i nowego” serdeczną owację, trójka ZMP-owców wręczyła mu wianek róż.

Na zakończenie części oficjalnej, tow. Rudnicki wręczył ufundowane przez klub korespondentów i redakcję „Głosu Robotniczego” nagrody książkowe autorom wyróżnionych prac i przedstawicielom zespołów redakcyjnych najlepszych gazetek.

Pod koniec uroczystości Lucjan Rudnicki wpisał się do kroniki szkolnej, ufundowanej przez klub korespondentów oraz wziął udział w wspólnej herbatce. Przypomniawszy zebranym napisanie III części „Starego i nowego”, autor zdradził, że trzy rozdziały ma już gotowe.

Spotkanie z Lucjanem Rudnickim słuchacze naszej uczelni będą długo pamiętali, a jego życzenia staną się podjętą do osiągnięcia coraz lepszych wyników w nauce. I zawsze i teraz w uczelni, a potem w naszej pracy zawodowej — będziemy pamiętać, przywołując na pamięć postać Rudnickiego, jego słowa: „Komunistą są zawsze młodzieńcy!”

JANINA ŁATKA Technikum Włókiennicze

Maszyna, miast niszczyć - winna być użyta w produkcji

Na każdym odcinku bijemy się o mechanizację, aby ułatwić robotnikom pracę, aby likwidować nadmierne wysiłki. W naszych zakładach pion techniczny również wykazuje pewną troskę o te sprawy, czego dowodem jest budowa kolejki powiertnej do zalewania form w odlewni. W niedługim czasie projekt zostanie zrealizowany, a część ludzi będzie mogła przejąć do innych prac, będących w chwili obecnej „wąskim gardłem”.

Troska ta jednak nie jest pełna, gdyż zapomina się o wielu innych sprawach. Oto przykład.

Robotnicy nasi, łamiąc surówkę ciężkimi młotami i starając się nadążyć z dostarczaniem autowców do odlewów — od czasu do czasu spoglądają na nową maszynę, sprządzoną przed kilkunastu tygodniami i stojącą pod gołym niebem. Wprawdzie silnik maszyny okryty jest papą, by uchronić go od wody, jednak inne tęczowe części narażone są na działania atmosferyczne. Maszyna ta ma... zastąpić robotników łamiących obecnie surówkę. Ma ona zlikwidować ciężką pracę.

Tymczasem przechodząc koło maszyny, wszyscy widzą jak mienie państwowe niszczy się, a nie ma tego, kto by ją uruchomił, względnie całkowicie zabezpieczył.

Najwyższy czas, by wzmiankowaną maszyną zajęło się kierownictwo zakładu.

WŁADYSŁAW BORSIAR Łódzka Fabryka Maszyn

Śladem artykułów

W odpowiedzi na artykuł pt. „Gdy widzi się sukcesy, a zapomina o brakach” („Głos Robotniczy” z dn. 16 września br.) Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Rawie Mazowieckiej stwierdza samokrytycznie, że widząc sukcesy spółdzielni produkcyjnej w Wilkowicach nie dostrzegają jej braków i bolączek. Równomiernie z rozwojem gospodarczym spółdzielni nie wznosiła liczba nowych członków wskutek zaniedbania pracy politycznej.

Celem zapobieżenia podobnej sytuacji w przyszłości, Prezydium PRN w Rawie Maz. zleciło utrzymywanie stałej opieki nad spółdzielnią zastępcy przewodniczącego Prezydium PRN. Bierze on udział w naradach roboczych członków spółdzielni, posiedzeniach zarządu oraz zebraniach gromady Wilkowic.

Komisja rolno GRN w Wilkowicach zaplanowała jako zadanie długofalowe przeprowadzenie akcji uświadomiacielskiej wśród chłopów mało i średniorolnych, zamieszkałych w gromadach Wilkowice, Wojska Stara i Wojska Nowa.

W spółdzielni produkcyjnej w Rabienu zdemaskowano klikę kułacką

W marcu 1950 roku w gromadzie Rabienu w powiecie łódzkim, powstała spółdzielnia produkcyjna II typu. Do spółdzielni tej wstąpiło 12 członków. Początkowo spółdzielnia ta rozwijała się pomyślnie.

Natomiast od połowy 1951 roku w spółdzielni w Rabienu zaczęto działać się źle. Niektórzy spółdzielcy zanębiał się w pracy, marnując wiele czasu na pijaństwo. Rzecz oczywista, że jednocześnie spółdzielnia gospodarczo osłabiała się.

Wydział Polityczny POM w Rabienu, znajdujący się niemal o krok od spółdzielni, nie wniknął w przyczyny tego stanu rzeczy. Przyczyn tych nie szukała też organizacja partyjna w spółdzielni.

Dopiero kierownictwo Komitetu Powiatowego partii, zainteresowany się bliżej działalnością spółdzielni w Rabienu, stwierdziło, że przyniknęła do niej wroga klikę kułacką, a mianowicie: Pajak, były poseł PSL-owski — zaręczony góracz wielobicieli Mikolajczyka, Wieruszewski, Osiewala i Witeczak. Wieruszewski posiada 20 ha ziemi w powiecie sieradzkim.

Na początku wrogowie ci zamaskowali się, ale po pewnym czasie przystąpili do rozbijania spółdzielni od wewnątrz. Pajak stał się organizatorem pijaństwa, przyczyniając się w ten sposób do rozluźnienia dyscypliny pracy w spółdzielni.

Do urzeczywistnienia swoich nieuczynnych celów wykorzystali oni sprzyjającą im okoliczność. W początkach 1952 roku tow. Stefan Szymanek, przewodniczący spółdzielni, poważnie zachorował i musiał wyjechać

kim trudzie dokonane naszymi rękami.

Komitet gminny winny więc zwrócić uwagę na pracę podstawowych organizacji partyjnych w gromadach, a zwłaszcza w spółdzielniach produkcyjnych, kontrolować i pomagać im w pracy, powinienni mobilizować i ubojawiać członków do walki z wrogiem klasowym, który ani na chwilę nie zapomina o tym, aby nam szkodzić.

K. GAJDA kler. Wydz. Rolnego KP PZPR w Łodzi

Z pomocą dla studiujących materiały XIX Zjazdu KPZR Od Łaby do Pacyfiku

Je demokracji ludowej w Europie oraz Chin i Niemiecka Republika Demokratyczna odpadły od systemu kapitalistycznego, tworząc wraz z Związkiem Radzieckim jednolity, potężny oboz socjalistyczny.

„...maksymalny zysk jest motorem kapitalizmu monopolistycznego.” (Stalin)

Wykorzystując osłabienie swoich konkurentów kapitalizm monopolistyczny USA zagarnął po wojnie znaczną część światowego rynku kapitalistycznego — powiedział tow. Malenkov na XIX Zjeździe KPZR. — Zrywa on wielostronne, historycznie ukształtowane więzi ekonomiczne między krajami kapitalistycznymi, zastępując je jednostronnym związkiem tych krajów ze Stanami Zjednoczonymi.”

Amerkański imperializm dźwił się kapitalistyczny od nowa. Dzieląc na nowo strefy wpływów w celu uzyskania ekonomicznego panowania nad światem. By, jak pisze laszystowski socjolog, Crankshaw, „wsadzić kule ziemską do kieszeni i żyć w luksusie kosztem grabieży”.

Stany Zjednoczone dają do zapewnienia sobie maksymalnego zysku. Tak! jest sens „pomocy” i „współpracy” burżuazji amerykańskiej z burżuazją innych krajów kapitalistycznych.

Marshallowska „pomoc” imperializmu amerykańskiego dla słabszych partnerów prowadzi do ograniczenia, lub nawet pełnej likwidacji tych sfer przemysłu w krajach zachodnio-europejskich które zdolne byłyby konkurować z eksportem USA.

Np. we Włoszech postępuje likwidacja tak rozwiniętego dawniej przemysłu jak przemysł stoczniowy. Jeden z dyrektorów towarzystwa eksploatującego włoskie stocznie, dr Guani, stwier-

dził, że w ramach planu Marshalla przewidziana była całkowita likwidacja włoskiego przemysłu okrętowego.

We Francji w poważnym stopniu ograniczono produkcję przemysłu lotniczego. Nie przytaczając dalszych przykładów można stwierdzić, że gospodarka krajów kapitalistycznych — a zwłaszcza jej główne gałęzie — przeżywa upadek. Pogłębia się zależność gospodarcza i polityczna krajów zachodnio-europejskich od imperialistów amerykańskich.

Imperialiści amerykańscy usiłują powstrzymać kryzys „planem Marshalla”, wojną koreańską, wyścigiem zbrojeń, militarystyką przemysłu. Zdobycie panowanie nad światem — oto cel imperialistycznej walki z proletariatem, oto cel przysięgnięty wojennych przeciwko ZSRR i krajom demokracji ludowej. Oto drogi zapewnienia sobie maksymalnych zysków.

„...zamiast zapewnienia maksymalnych zysków — zapewnienie maksymalnego zaspokojenia materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa; zamiast przerywanego rozwoju produkcji od koniunktury do kryzysu i od kryzysu do koniunktury — nieprzerwany wzrost produkcji.” (Stalin)

Na Żeraniu powstają według radzieckiej licencji samochody osobowe „Warszawy”. Radzieckie traktory pracują na polach Albanii. W oparciu o radziecką dokumentację techniczną powstała wielkie kombinaty hutnicze w Polsce, Czechosłowacji na Węgrzech — materialna baza dalszego rozwoju gospodarczego tych krajów. Przykłady pomocy, jakiej nie udzieliłby żadnemu ze słabszych krajów kapitalistycznych silniejszy kraj kapitalistyczny — przy-

kładu pomocy ze strony potężnego Związku Radzieckiego znaleźliśmy na każdej większej budowli socjalizmu w krajach obozu pokoju od Albanii po Chiny. Są to urządzenia dla przemysłu hutniczego, budowlanego, górniczego, elektrotechnicznego, chemicznego, włókienniczego.

Wszystkie państwa obozu demokratycznego gotowe są również prowadzić handel z każdym państwem zachodnim, jeśli będzie on oparty na zasadach wzajemnych korzyści i wolny od jakichkolwiek tendencji dyskryminacyjnych.

Po raz pierwszy w historii ludzkości na obszarze od Łaby do Pacyfiku, obejmującym jedną trzecią całej ludzkości, przyjaźń kształtuje stosunki między narodami. Po raz pierwszy w historii międzynarodowej, o współpracy ekonomicznej decyduje zasada równości. Współpraca ta służy pokojowemu rozwojowi gospodarki narodowej krajów obozu pokoju i socjalizmu, służy maksymalnemu zaspokojeniu potrzeb społeczeństwa oraz zapewnienia wzmocnienia obronności tych krajów przed zakusami imperialistów.

„Chodź przede wszystkim o to — pisze towarzyszy Stalin w pracy „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” — że u podstaw tej współpracy leży szersze pragnienie wzajemnego przyjaciela sobie z pomocą i osiągnięcia wspólnego podniesienia gospodarki. W rezultacie mamy wysokie tempo rozwoju przemysłu w tych krajach”.

Istniejący w obozie socjalizmu nowy typ współpracy gospodarczej jest jednym z źródeł rozkwitu gospodarki krajów obozu demokratycznego. Krajów, które nie znają kryzysów i zastoju gospodarczych. Wszystkie europejskie kraje demokracji ludowej już w r. 1948 przekroczyły przedwojenny po-

je demokracji ludowej w Europie oraz Chin i Niemiecka Republika Demokratyczna odpadły od systemu kapitalistycznego, tworząc wraz z Związkiem Radzieckim jednolity, potężny oboz socjalistyczny.

„...maksymalny zysk jest motorem kapitalizmu monopolistycznego.” (Stalin)

Wykorzystując osłabienie swoich konkurentów kapitalizm monopolistyczny USA zagarnął po wojnie znaczną część światowego rynku kapitalistycznego — powiedział tow. Malenkov na XIX Zjeździe KPZR. — Zrywa on wielostronne, historycznie ukształtowane więzi ekonomiczne między krajami kapitalistycznymi, zastępując je jednostronnym związkiem tych krajów ze Stanami Zjednoczonymi.”

Amerkański imperializm dźwił się kapitalistyczny od nowa. Dzieląc na nowo strefy wpływów w celu uzyskania ekonomicznego panowania nad światem. By, jak pisze laszystowski socjolog, Crankshaw, „wsadzić kule ziemską do kieszeni i żyć w luksusie kosztem grabieży”.

Stany Zjednoczone dają do zapewnienia sobie maksymalnego zysku. Tak! jest sens „pomocy” i „współpracy” burżuazji amerykańskiej z burżuazją innych krajów kapitalistycznych.

Marshallowska „pomoc” imperializmu amerykańskiego dla słabszych partnerów prowadzi do ograniczenia, lub nawet pełnej likwidacji tych sfer przemysłu w krajach zachodnio-europejskich które zdolne byłyby konkurować z eksportem USA.

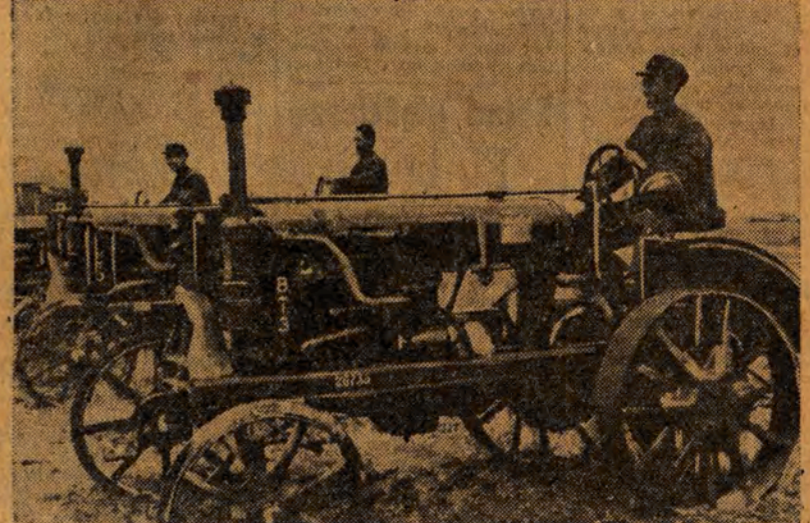
Np. we Włoszech postępuje likwidacja tak rozwiniętego dawniej przemysłu jak przemysł stoczniowy. Jeden z dyrektorów towarzystwa eksploatującego włoskie stocznie, dr Guani, stwier-

jego cel. Cel ten realizowany jest przez budowę i rozbudowę przemysłu ciężkiego, zapewniającego nieprzerwaną rozwój gospodarczy na bazie najwyższej techniki, aby coraz lepiej zaspokajać potrzeby mas pracujących.

Pod kierownictwem partii komunistycznych i robotniczych, w oparciu o pomoc i doświadczenia ZSRR, w wygranych raz po raz bitwach na polu gospodarczym wykluwa się w krajach obozu demokratycznego nowy ustrój — ustrój pełnego dobrobytu ludzi pracy — socjalizm. Wzrasta dochód narodowy, który po raz pierwszy w historii jest prawdziwie narodowy, bo przyspada całkowicie narodowi. Nie ma już w tych krajach kapitalistów, durnożądów. Wzrasta stopa życiowa ludności.

Tak wygląda świat demokratyczny. Świat, w którym rządzą odkryte przez Stalina podstawowe prawo ekonomiczne. Jest nim „zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stałe rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki”.

E. DYLAWEWSKI

W Szuancciao pod Pekinem znajduje się pierwsza w Chinach szkoła traktorzystów.

